

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci

žalobce: **AUTO GAMES, a.s.**, IČ 255 44 608
sídlem Za Olšávkou 365, 686 01 Uherské Hradiště
zastoupený zmocněncem Bronislavem Žejdlem
bytem Josefa Kajetána Tyla 1568, 356 01 Sokolov

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2021, č. j. 27751/2021-900000-311

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v rozhodném znění (dále jen „s.ř.s.“ nebo jen „soudní řád správní“), v záhlaví specifikované

rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj (dále jen „*celní úřad*“) ze dne 9. 10. 2020, č. j. 38099-16/2020-590000-12 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Tímto rozhodnutím celní úřad uznal žalobce vinného spácháním přestupku podle zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o hazardních hrách*“).

2. Žalobce se měl dopustit přestupku podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách spočívajícího v tom, že dne 27. 11. 2019 k okamžiku zahájení kontroly v provozovně s názvem „HERNA BAR WINGS“ na adrese Soudní 154/1, 568 02 Svitavy (dále jen „*provozovna*“) provozoval hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování, které mu byly uloženy v povolení Ministerstva financí ČR č. j. MF-28727/2017/34-40 (dále jen „*základní povolení*“), když nezajistil takové rozmístění kamer a kvalitu a detail záznamu, aby ze záznamu bylo patrné, zda jsou koncová zařízení technických her č. AGGS20181426, AGGS20181427 a AGGS20181437 v provozu a zda je na nich prováděna hra, čímž nesplnil povinnost danou v části V. bodě 24 základního povolení.
3. Za shora uvedený přestupek byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 18 000 Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.
4. Napadeným rozhodnutím žalovaný prvostupňové rozhodnutí částečně změnil (upřesnil popis skutku) a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Žaloba

5. Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí. Namítal, že se správní orgány nevypořádaly s podklady ve spisovém materiálu, odůvodnění neposkytuje skutkovou a právní oporu výroku. Souhrnnou podstatnou námitkou žalobce bylo tvrzení, že z kamerových záznamů vyplývá splnění povinnosti vyplývající z části V. bodu 24 základního povolení, když tato podmínka byla celním úřadem a žalovaným nesprávně vyložena. Další stěžejní námitkou žalobce bylo, že správními orgány nebyl umožněn výslech svědka, pana M. M. (dále jen „*svědek*“), ačkoli to žalobce navrhoval s vysvětlením potřeby jeho výslechu, jakož i to, že nebyl proveden důkaz ohledáním formou přehrání kamerových záznamů z provozovny.
6. Dle žalobce neexistuje žádný kamerový systém, který dokáže sledovat to, co požaduje žalovaný, když ani při samotném čelním pohledu na monitor nemusí být nepochybné, že je zařízení v provozu a je na něm prováděna hra. K provádění hry na zařízení je nutná přítomnost fyzické osoby, která pak ale zastiňuje pohled na monitor, instalace kamerového systému tak, aby byl vždy zajištěn čelní pohled na monitor, by byla neekonomická. Podání námitek proti protokolu o kontrole bylo právem, nikoli povinností žalobce, žalovaný tuto skutečnost však uvádí na podporu svých tvrzení. Dále žalobce namítl porušení principu legitimního očekávání, když dřívější kontrola proběhla bez zjištěných závad. Dle žalobce dále nebyla naplněna materiální stránka přestupku a uložená pokuta je nepřiměřená.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že další dokazování nebylo třeba provádět v souladu s § 81 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“). Žalovanému není zřejmé, jak by svědecká výpověď mohla ovlivnit žalobcem předložené kamerové záznamy, tyto žalobce nijak nezpochybnil, přestože požadavkům stanoveným základním povolením nevyhovovaly. Pokud byl žalobce názoru, že k hodnocení kamerových záznamů jsou nutné specifické technické dovednosti, bylo v jeho možnostech předložit celnímu úřadu písemný návod.
8. Podmínku stanovenou částí V. bodem 24 základního povolením lze mít dle žalovaného za splněnou tehdy, pokud je z monitorů a displejů zařízení zjevné, že prostřednictvím světelných efektů nabízí hru. Aktivní hráč technické hry by nezastínil celé displeje zařízení, aby nebylo možné seznat, zda je zařízení v provozu, kamerový záznam nedokumentuje jen konkrétní okamžik. Tvrzení žalobce vztahující se k jiným kontrolám je irelevantní. Žalovaný ohledně materiální stránky přestupku odkázal na závěry rozsudku zdejšího soudu ve věci sp. zn. 52 Af 50/2020. Vzhledem k zákonnému rozpětí možné pokuty a majetkovým poměrům žalobce je uložena pokuta přiměřená.

IV. Replika žalobce

9. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného setrval na závěrech obsažených v žalobě a v reakci na vyjádření žalovaného shrnul své argumenty týkající se navrhovaného výslechu svědka, důkazu přehráním kamerových záznamů a nemožnosti naplnění podmínek stanovených základním povolením tak, jak je vykládá žalovaný. Nadto žalobce uvedl, že důkazem není protokol o kontrole ani zjištění z něj vyplývající, ale konkrétní kamerový záznam.

V. Posouzení věci soudem

10. Soud věc projednal při veřejném jednání. Zmocněnec žalobce zdůraznil, že se fakticky požaduje sledování něčeho, co technicky sledovat nelze, svědek měl vysvětlit práci s kamerovým záznamem, např. nabízející možnost zvětšení kamerových záznamů. Dokazování nebylo prováděno.
11. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.r.s.
12. Žaloba není důvodná.
13. Soud konstatuje, že žalobu lze považovat za obsáhlou, přičemž zejména u takových podání postačuje, aby se soud vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Žalobní argumentace se svým obsahem převážně kryje s odvolací argumentací, která byla již jednou podrobně vypořádána žalovaným v napadeném rozhodnutí. Soud se s argumentací žalovaného ztotožňuje a odkazuje na ni, když v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí se soud může odkazovat na toto odůvodnění (viz např. rozsudky NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).

14. K jednotlivým stěžejním žalobním námitkám považuje soud za vhodné zdůraznit následující.

V.a. Přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

15. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
16. Žalobce v žalobě naznačil nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud neshledal napadené rozhodnutí (které tvoří s prvostupňovým rozhodnutím materiálně jeden celek) nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, když napadené rozhodnutí není nijak vnitřně rozporným či nesrozumitelným ani pro nedostatek důvodů, když odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje řádné skutkové i právní posouzení věci, žalovaný se vypořádal se všemi základními odvolacími námitkami žalobce. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou zmíněny podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení. Žalovaný zjistil v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v rozhodném znění (dále jen „*správní řád*“) stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jeho rozhodnutí s požadavky uvedenými v ust. § 2 správního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí není ani jinak nedostatečné. Nesouhlas žalobce s důvody, na základě kterých žalovaný rozhodl, nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezakládá.
17. Napadené rozhodnutí ani netrpí jinou vadou, která by opodstatňovala postup dle § 76 s.ř.s.

V.b. Obecně k napadenému rozhodnutí

18. Z předloženého správního spisu soud učinil následující pro věc podstatná zjištění. Žalobci bylo základním povolením uděleno povolení k provozování technické hry a byly mu stanoveny podmínky k jejímu provozování. Dne 27. 11. 2019 provedl celní úřad v provozovně kontrolu dle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, v rozhodném znění (dále jen „*kontrolní řád*“). Kontrolní skupina ověřovala skutečnosti, vypsané na str. 3 – 4 protokolu o kontrole ze dne 6. 1. 2020 (dále jen „*protokol o kontrole*“), kromě jiného plnění povinnosti, stanovené v části V. bodě 24 základního povolení a shledala, že v případě koncových zařízení technických her označených shora tato povinnost splněna nebyla, neboť po zhlédnutí poskytnutých záznamů z kamerového systému pěti kamer umístěných v provozovně (dále jen „*kamerové záznamy*“) nebylo možno věrohodně konstatovat, zda shora uvedená koncová zařízení jsou v provozu (viz str. 4 protokolu o kontrole). Žalobce námitky proti protokolu o kontrole nepodal, celní úřad zahájil dne 2. 4. 2020 řízení o shora uvedeném přestupku.
19. Ohledně navrhovaného výslechu svědka pak soud ze správního spisu zjistil, že žalobce navrhl jeho výslech nejprve v rámci žádosti o ústní jednání s odůvodněním, že svědek má na starosti instalace kamerových systémů a jeho výsledkem s využitím techniky kamerového záznamu tak bude prokázán nesprávný závěr celního úřadu o rozmístění kamer. Celní úřad žádost o ústní jednání usnesením zamítl a v odůvodnění uvedl, že žalobce může své návrhy vyjádřit písemně. Žalobce podal proti tomuto usnesení celního úřadu odvolání, které žalovaný zamítl, se závěry celního úřadu se ztotožnil a konstatoval, že návrh žalobce je nedůvodný, neboť žalobce neuvedl, proč je výslech navrženého svědka potřebný k objasnění věci. Žalobce pak znovu s tímž odůvodněním, jaké uvedl v žádosti o ústní jednání, navrhl výslech svědka v rámci vyjádření k podkladům prvostupňového

rozhodnutí. Celní úřad se pak s tímto návrhem vypořádal v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde návrh odmítl s tím, že žalobce znovu neuvedl, jaké skutečnosti by měl takový výslech osvětlit. Žalovaný se pak s touto argumentací celního úřadu v napadeném rozhodnutí ztotožnil a uvedl, že výpověď svědka není způsobila ovlivnit objektivně existující skutečnost, prokázanou kamerovým záznamem.

20. Podle § 72 odst. 2 zákona o hazardních hrách platí, že *provozovatel herny je povinen vybavit hernu monitorovacím zařízením umožňujícím po celou provozní dobu v reálném čase monitorovat celý prostor herny, který je využíván k provozování hazardních her, zejména prostor, kde probíhá identifikace osob žádajících o registraci podle § 46 odst. 2.*
21. Podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách platí, že *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že provozuje hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování stanovenými v základním povolení, schváleném herním plánem nebo provozuje hazardní hru prostřednictvím jiného modelu technického zařízení, než jaký byl v základním povolení schválen.*
22. V části V. bodě 24 základního povolení bylo uloženo, že *provozovatel zajistí v herním prostoru takové rozmístění kamer a kvalitu a detail záznamu, aby bylo možné rozpoznat osoby vstupující a pohybující se v herním prostoru a aby ze záznamu byly patrné veškeré herní pozice koncových zařízení technické hry, zda jsou koncová zařízení technické hry v provozu a zda je na nich prováděna hra.*

V.b.1. Procesní otázky a výslech svědka, kvalita a detail kamerových záznamů

23. K námitkám žalobce, že nebyl proveden důkaz výsledkem svědka a důkaz přehráním kamerových záznamů, uvádí soud následující. Správní orgán není dle § 52 správního řádu vázán důkazními návrhy účastníků, je však povinen provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud správní orgán některý z navržených důkazů neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48).
24. Žalobce navrhoval výslech svědka s tím, že tento měl osvětlit, jak vnímat obsah kamerových záznamů. K tomu je však třeba zdůraznit, že svědek může před správním orgánem nebo soudem vypovídat o tom, co sám viděl a slyšel, tedy vnímal vlastními smysly (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 3. 7. 2007, sp. zn. 21 Cdo 1908/2006). Podstatou důkazu výsledkem svědka tedy není, aby svědek vlastním či odborným názorem na obsah podkladů pro vydání rozhodnutí osvětloval správnímu orgánu nebo soudu to, jak jiné důkazy vyhodnocovat či vykládat. Argumentace takového typu má místo v písemných vyjádřeních v průběhu správního řízení, případně v žalobě či dalších písemných vyjádřeních v průběhu soudního řízení. Soud tak shrnuje, že není a ani nebylo namístě prokazovat výsledkem svědka „jinou“, lepší kvalitu kamerových záznamů.
25. Již v rámci námitek proti protokolu o kontrole tak mohl žalobce uvést, proč má za to, že kamerové záznamy nejsou správně vyhodnoceny a uvést konkrétně, jak má za to, že by vyhodnoceny být měly, např. při zvětšení kamerových záznamů, jak bylo uvedeno zmocněncem žalobce (až) v průběhu jednání před soudem. Samozřejmě žalobce mohl rovněž předložit písemné vyjádření jím označené osoby v uvedeném smyslu. Především však platí, že kamerový záznam má být v kvalitě, aby tento sám o sobě, bez dalších zásahů s využitím možnosti zvětšení záznamu nebo programových možností přehrávače záznamu,

potvrzoval splnění podmínky stanovené v části V. bodě 24 základního povolení. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného i celního úřadu, že žalobce, byť měl jistou snahu, v rámci svých přípisů v průběhu správního řízení neuváděl, jaké konkrétní skutečnosti by výslech svědka měl objasnit a proč je jeho výslech potřebný k objasnění věci. To pak především platí ve světle osvětlení podstaty důkazu výsledkem svědka v předchozím odstavci. Celní úřad ani žalovaný tak s ohledem na uvedené nepochybili, když navrhovaný výslech svědka vyhodnotili jako nadbytečný. Soud ze správního spisu nezjistil jakékoli procesní pochybení celního úřadu a žalovaného v tomto směru. Neprovedením výsledku svědka tak nebylo porušeno právo žalobce na obhajobu ani princip presumpce neviny.

26. Jde-li o námitku žalobce, že nebyl proveden důkaz přehráním kamerových záznamů, soud konstatuje, že kontrolující osoby zaznamenaly po zhlédnutí kamerových záznamů svá zjištění z toho vyplývající do protokolu o kontrole, jak je patrné ze str. 4 protokolu o kontrole. Na základě toho bylo poté zahájeno řízení o přestupku. Žalobce kontrolní zjištění nezpochybnil uvedením konkrétních skutečností, resp. důvodů, pro které považuje zjištění z kamerových záznamů za nesprávná, po zahájení řízení o přestupku nenavrhoval, aby kamerové záznamy byly přehrány. Za takový návrh nelze považovat to, co uvedl v rámci návrhů na provedení výsledku svědka, že by jeho výslech měl proběhnout s využitím techniky kamerového záznamu. Uvedené je třeba vnímat ve světle žalovaným citovaného ust. § 81 zákona o přestupcích, které umožňuje správnímu orgánu vycházet pouze z kontrolních zjištění, pokud řízení o přestupku navazuje na výkon kontroly a skutečnosti zjištěné při kontrole považuje správní orgán za natolik úplné a dostatečné pro zjištění stavu věci, že již nepotřebuje provádět další dokazování (JEMELKA, Luboš. § 81. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck. 2020.). Nebylo tedy za dané situace důvodné ani účelné, aby celní úřad po zahájení řízení o přestupku provedl důkaz přehráním kamerových záznamů.
27. Pokud pak jde o námitku žalobce týkající se toho, že žalovaný užívá jako podpůrný argument nevyužití institutu námitek proti protokolu o kontrole, uvádí soud následující. Obviněný může v průběhu řízení o přestupku skutečnosti zjištěné při kontrole zpochybňovat a navrhopat důkazy, pokud to přispěje ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, bez ohledu na to, zda proti protokolu o kontrole podal námitky, a v případě jejich podání bez ohledu na to, co bylo jejich obsahem a jak byly vyřízeny. Správní orgán například nemůže odmítnout provést důkaz, navržený obviněným v průběhu správního řízení, s odůvodněním, že tvrzení, která mají být navrženým důkazem prokázána, nebyla uvedena v námitkách proti protokolu o kontrole (k tomu viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 8. 1993, č. j. 6 A 82/93-21). Žalovaný v tomto smyslu nepodání námitek proti protokolu o kontrole žalobci nekladl k tíži ani s poukazem na tuto skutečnost nezkrátil procesní práva žalobce. Žalovaný tak nepochybil, pokud podpůrně poukázal na nepodání námitek proti protokolu o kontrole při hodnocení, zda je zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
28. Soud po zhlédnutí kamerových záznamů v rámci seznámení se se spisovým materiálem dospěl k závěru, že ani po jejich zvětšení, resp. přiblížení shora uvedených koncových zařízení, nelze konstatovat, že kamerové záznamy byly celním úřadem vyhodnoceny nesprávně. Shora uvedená koncová zařízení jsou umístěna v takové vzdálenosti od kamer a

jsou kamerami snímána z takových úhlů, že nelze rozpoznat stav monitorů na těchto koncových zařízeních.

V.b.2. Porušení podmínek stanovených v základním povolení

29. Žalobce v žalobě tvrdil, že kvalita a detail kamerových záznamů dostojí požadavku stanovenému v části V. bodě 24 základního povolení, k čemuž jako podpůrného argumentu užil tvrzení, že provozem se fakticky rozumí tok dat ze serveru do koncového zařízení, což by bylo možné zaznamenat jedině tehdy, pokud by byl přítomen hráč nebo obsluha, kteří se aktivně podílejí na ovládání zařízení. To ale znamená, že taková osoba zastíní monitor, proto by bylo třeba snímat zařízení pravděpodobně ze všech úhlů, což je ekonomicky nerealizovatelné. Soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného, obsaženou v napadeném rozhodnutí, podle které je znění části V. bodu 24 základního povolení třeba vnímat tak, že z kamerových záznamů musí být patrné, zda je to které koncové zařízení plně funkční a je na něm možno hrát zvolenou hru (tedy zda je v provozu) a zda je hra prováděna. Za účelem zajištění provozu koncového zařízení se samozřejmě z povahy věci fyzická osoba před koncovým zařízením musí někdy vyskytnout, žalobce má jistě pravdu, že hra nemůže být bez přítomnosti fyzické osoby prováděna. Kamerový záznam je však třeba vnímat jako celek. I když fyzická osoba v konkrétní okamžik zastiňuje čelní pohled na monitor, lze to, zda je koncové zařízení v tento okamžik v provozu a zda je na něm prováděna hra, dovodit z kamerového záznamu jako celku, pokud kamerový záznam splňuje kvality stanovené základním povolením.
30. Jde-li o argumentaci žalobce smyslem a účelem právní úpravy monitoringu v souvislosti se splněním podmínky stanovené v části V. bodě 24 základního povolení, a související argument, že ani základní povolení neurčuje, zda mají být na zařízeních nápisy, pomocí kterých lze určit, zda je zařízení v provozu, uvádí soud následující. Nezbytným předpokladem dodržení podmínky stanovené v části V. bodě 24 základního povolení je zajištění takového rozmístění kamer, kvality a detailu kamerového záznamu, aby bylo možné zjistit stav monitoru koncového zařízení. Jen tak lze uzavřít, zda je koncové zařízení plně funkční a je na něm možno hrát zvolenou hru. Je věcí žalobce jakožto podnikatele (profesionála) v daném oboru, aby sám rozhodl, jak uvedené splní. Nezajistil-li žalobce takovéto rozmístění kamer a kvalitu kamerových záznamů, podmínka splněna nebyla. Stanovená podmínka tedy nepřipouští více možností výkladu, resp. možnost naplnění této podmínky v různé intenzitě, kvalita a detail kamerových záznamů jsou buď takové, že lze rozeznat, zda je konkrétní koncové zařízení v provozu nebo nikoli. Uvedené argumenty žalobce jsou z těchto důvodů nepřipadné. Žalobce má patrně pravdu v tom, že ani chybové hlášení error na obrazovce nemusí znamenat to, že zařízení není v provozu, to však s posouzením splnění podmínky stanovené v části V. bodě 24 základního povolení nesouvisí. Pro úplnost soud konstatuje, že v případě základního povolení je dána presumpce jeho správnosti, neboť je pravomocným a vykonatelným rozhodnutím (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008-128, bod 15). V řízení o přestupku, spáchaném porušením základního povolení, ani v následné žalobě, tak již není místo pro námitky ohledně vymezení jednotlivých podmínek základního povolení, takové námitky mohl žalobce předeštit v průběhu řízení o vydání základního povolení.
31. Žalobce ani nespороval, že shora uvedená koncová zařízení jsou umístěna v takové vzdálenosti od kamer a jsou kamerami snímána z takových úhlů, že nelze rozpoznat stav

monitorů na těchto koncových zařízeních. Jak žalovaný poznamenal, viditelné světlo z displeje nevyklučuje, že samo koncové zařízení hlásí chybu a není tak způsobilé ke hře. Odlesk světla od monitoru nebo blikající efekty v herním prostoru nejsou dostatečně jednoznačným důkazem o tom, že konkrétní koncové zařízení technické hry je v provozu. Nelze-li zjistit z kamerového záznamu stav monitoru koncového zařízení, není možné uzavřít, zda je koncové zařízení plně funkční a je na něm možno hrát zvolenou hru. Kamerové záznamy tak neposkytují takovou kvalitu a detail záznamu, aby byl naplněn smysl a účel podmínky, stanovené v části V. bodě 24 základního povolení. Žalobce nepředstavil takovou názorovou oponenturu, která by byla s to vyvrátit zákonnost právního závěru ohledně zjištěného skutkového stavu věci, jak jej učinil žalovaný, resp. celní úřad. Soud tak souhlasí se žalovaným a celním úřadem, že žalobce porušil povinnost stanovenou v základním povolení, neboť z kamerových záznamů nelze identifikovat, zda jsou shora uvedená koncová zařízení v provozu.

32. K námitce žalobce týkající se porušení principu legitimního očekávání soud uvádí, že správní praxe zakládající legitimní očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu je ustálená, jednotná, dlouhodobá činnost (nebo i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je pak správní orgán vázán (viz usnesení NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, bod 81). Žalobce v uvedeném směru neargumentoval ustálenou praxí, ale odkazoval na kontrolní zjištění dřívější kontroly. Soudu ani tak není znám rozsah ani výsledek předchozí kontroly. Rovněž tato námitka je proto nedůvodná.

V.b.3. Materiální stránka přestupku, výše pokuty

33. O nenaplnění materiálního znaku přestupku lze hovořit pouze tehdy, když stupeň společenské škodlivosti nebude odpovídat ani nejllehčím běžně se vyskytujícím případům přestupků této skutkové podstaty (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23, bod 14). V projednávané věci však zjevně o takový případ nešlo, když jde o běžně se vyskytující jednání, v důsledku kterého byly narušeny zájmy, jejichž ochrana, resp. naplnění, je smyslem a účelem právní úpravy monitoringu herních prostor. Mezi tyto zájmy patří zájem na efektivní kontrole plnění zákonných podmínek v oblasti hazardu, na zamezení případného zkreslování ekonomických výsledků a na ochraně hráčů, a to nejen před patologickými následky hazardních her, ale rovněž před nepoctivým jednáním provozovatelů (srov. důvodovou zprávu k zákonu o hazardních hrách, zvláštní část, § 72). Jedná se o významné zájmy s celospolečenskými dopady. Skutečnost, že důvodová zpráva zmiňuje důvod monitoringu převážně v souvislosti s živou hrou, neznamená, že účelem právní úpravy monitoringu je ochrana hráče pouze v souvislosti s živou hrou. Ochrana před manipulací s finančními výkazy a následnými finančními toky při hře není s ohledem na uvedené jediným výlučným zájmem, jehož ochrana je smyslem a účelem úpravy monitoringu herních prostor, jak tvrdí žalobce. V projednávaném případě jde o ohrožovací přestupek, u něhož se nevyžaduje zavinění, neboť jej spáchala právnická osoba. Jeho materiální znak spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31). Soud tak uzavírá, že materiální stránka přestupku byla naplněna.
34. Pokud jde o uloženou pokutu, soud konstatuje, že celní úřad přihlédl k možným specifikům případu a žalobci následně uložil pokutu při spodní hranici zákonem

stanoveného rozmezí, tedy ve výši, kterou lze vzhledem k horní hranici pokuty, kterou lze za uvedený přestupek uložit, a která dle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách činí 50 000 000 Kč, jakož i vzhledem k významu ohrožených chráněných zájmů, označit spíše jako symbolickou. Ukládání pokut za přestupky se děje ve sféře volného správního uvážení správního orgánu, které lze podrobit soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36). K tomu však v nyní projednávané věci zjevně nedošlo, výše pokuty byla dostatečně odůvodněna celním úřadem na str. 6 až 9 prvostupňového rozhodnutí i žalovaným na str. 10 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce tyto závěry správních orgánů žádnou konkrétní námitkou nezpochybil, pouze případ přirovnal k překročení rychlosti na pozemní komunikaci o 2 km/h, což ovšem nelze považovat za relevantní názorovou oponenturu.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s.
36. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 30. června 2022

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu